איזה עימות חמוד

אח, איזה עימות! נפלא! מרגש! ניצוצות עפו באוויר! אף פעם אתה לא יודע איזו הפתעה מצפה לך. מי היה מאמין ששימעון פרס יגיד את מה שהוא אמר, ושיצחק שמיר ישמיע את הדברים שהשמיע? פשוט לא ייאמן!

ישבתי מול הטלוויזיה ושמעתי את העימות יפיתאום התברר לי כל המפה הפוליטית שלנו. מרתק! מפתיע! אדיר!

העניין הוא שהוגי רעיון העימות לא חשבו כנראה על ההשפעה העצמוה שתהיה לו על דעת־הקהל. כל מי שחשב להצביע מערך, יצביע לליכוד ומי שתמך כל חייו בליכוד, עבר באופן מיידי ומוחלט למערך. מטאמורפוזיס של העם היושב בציון.

אבל לאן הגענו עם זה? עכשיו צריך להתחיל הכל מהתחלה, תשדירי הבחירות, הספי־ריבליונים והגששים. זה פשוט כי בעקבות העימות נוצרו שני גושים גדולים, אחד מערך ואחד ליכוד וביניהם כמה וכמה מיפלגות קטנות. בלגן אדיר שקשה מאוד יהיה לפתור אותו וצריך להתחיל לחשוב מייד מה לעשות וכולנו יודעים היטב שיום־הדין קרב. אח, איזה עימות חמוד.

ביקור מולדת

כתבתי לכם לפני חודש שגם אני, כמו כולם, נסעתי לחפש את שורשיי, או יותר נכון, לראות את מקום הולדתי שהוא עיירה קטנה ויפהפיה בצפון־איטליה, שבה לא הייתי מאז עזבתי אותה ואני בת כמה חודשים.

הגעתי לשם בלוויית אחי וגיסתי, ביום שמש, לפני כשלושה שבועות. החנינו את המכונית בכיכר המרכזית של העיירה וטיילנו בסביבה שעה ארוכה. בתים בני מאות שנים, טירות גדולות ויפות. מיזרקות־מים בכל פינה, פרחים מכל מירפסת ועל כל חלון, שתיים שלוש טברנות עם ריחות אוכל איטלקי ובית־חולים אחד ישן, שבחצרו פסלים מרהיבי עין (שם אני נולדתי).

היתה הרגשה קצת מוזרה. אני בתוך מקום הולדתי ואף אחד לא מכיר אותי. נכנסתי לחנות מזכרות, קניתי כמה גלויות־נוף וספר שמספר את תולדות המקום. נכנסנו לבית־קפה ושתינו שם משקה מנטה קר. בחוסר־רצון בולט נכנסנו למכונית כדי לנסוע משם לוונציה. ואז נזכרנו שהורי ביקשו למסור דרישת־שלום לגברת אחת, שהיתה שכנה שלהם כשאני הייתי תינוקת.

יש לי בעיה חמורה בלעמוד מול אדם זר לגמרי ולהגיד דרישות־שלום, אבל אחי לחץ עליי והסכמתי. חיפשנו את ביתה של הגברת ומצאנו אותו ואותה. אמרתי לה ששמי רניאלה ושאני בתם של השכנים שלה, שהיום גרים בישראל ומוסרים לה שלום. הגברת נפלה על צווארי בהתרגשות עצומה, מייד קראה לבנה ולכלתה ולנכדיה שיבואו מהר לראות את הפלא שהגיע מארץ־ישראל.

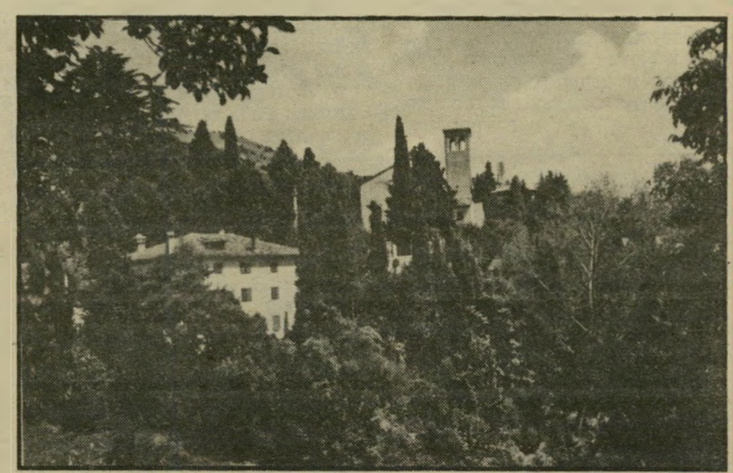

הם לא נתנו לנו ללכת משם. במקום זה התארגנה המישפחה לארח אותנו. נסענו לסיור ניצחון בתוך העיר, כשבנה של הגברת סוחב אותי ביד ומכניס אותי לכל בית־קפה ולכל חנות ובהתרגשות מספר לכולם מי אני, איפה נולדתי והנה חזרתי. אנשים זרים לגמרי לחצו לי את היד, במוסיאון חיבק אותי איש זקן ואמר שהוא היה נוכח בזמן הלידה שלי, מישהו אחר הוציא מייד תמונת ענק של העיירה ונתן לי מתנה, בחנות מזכרות מכרו לי דברים בחצי מחיר.

הלכתי לבית שבו גרו הוריי כשנולדתי, והמלווה שלי צילצל בפעמון והסביר לאשה שפתחה את הדלת מה העניין. ברוב כבוד הוכנסנו לבית וסיירנו בו. אחרי מסע הניצחון בן השעתיים חזרנו לבית שלהם. בחצר כבר היה ערוד שולחן וכל מטעמי איטליה ויינותיה עמדו עליו. כל קרובי המישפחה הוזמנו לסעודה. בין עצי הדוברבן שבגן, להתרגשות ולשמחת כולנו נפתח בקבוק שמפניה יקר, שנשמר למאורע מיוחד. ישבנו שם עד אחת בלילה וניהלנו שיחה בארבע שפות דמויות איטלקית. אחר־כך פרשנו לחדרים שנתנו לנו.

עד הבוקר לא הצלחתי להירדם. אין ספק שכאן, בישראל, הבית שלי. אבל באיזו פינה קטנה בלב יש לי אהבה גדולה למקום הולדתי, איזו הרגשה של מולדת שניה שנולדה פתאום, ושלמחרת ביום תיעוב על ידי שוב. מול החלון הפתוח המשקיף על נוף נפלא, נזכרתי בשירה של לאה גולדברג "רק ציפורי נדוד יודעות את השמחה והכאב של שתי המולדות." (אולי זה לא ציטוט מדוייק, אבל זה לא חשוב).

למחרת נסענו לוונציה בעלת 160 התעלות ו־370 הגשרים. אבל איפה ונציה, ואיפה אסולו, מקום הולדתי?

תשדירי שירות לחופש הגדול

הנה, תיראו שאני לא מתביישת להודות בטעויות שלי. בשבוע שעבר נתתי לכם הוראות שימוש לילדים בשעות אחרי־הצהריים וכל־כך רציתי להיות בסדר, שעשיתי מחקר גדול ומקיף והצעתי לכם אירוע חגיגי כמעט לכל יום.

מה אגיד לכם, שמעתי בקול עצמי וממש נפלתי מהרגליים. השבוע, בגלל החוק הישן "חסוך את אימך כי אולי תצטרך אותה", נאיט קצת את הקצב ונשתף גם את האבות בצרות.

השבוע הנוכחי מתחיל ב— **יום רביעי 18.7**.

נכריז עליו כעל יום האבא. כלומר, נשאיר את כל הילדים עם האבות ונברח מהבית. שהם כבר יראגו איך לשעשע את צאצאיהם.

יום ה' 19.7

זה היום שבו נישבר סופית תחת הלחץ ההולך וגובר של ילדינו ונלך

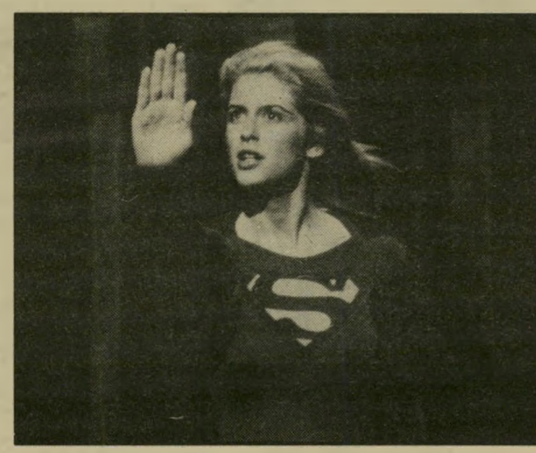

איתם לצפות ב"סופרגרל" (הגברת הסופרמאנית). אני מכירה את הסרטים מהסוג הזה, כבר ראיתי את כולם ויש לי פטנט נפלא איך לעשות שהילדים יראו את הסרט וההורים לא יסבלו. אני פשוט ממציאה לי איזה בעיה בחיים, כמה שעות לפני הצגת הסרט ובזמן ההקרנה, כשהילדים יושבים מתוחים ופעורי־פה מול המסך, אני מניחה את ראשי אחורה, עוצמת את העיניים ומנסה לפתור את הבעיה הנוראית שהמצאתי במיוחד למטרה זו. תנסו את זה.

יום ו' 20.7

אחרי הקייטנה ארוחת־צהריים ומייד להתיישב על יד הטלוויזיה. אחרי הטלוויזיה יש עוד שעתיים של שמש וחום, ואם נזדרז נוכל להגיע לים ולבלות שם קצת. אחרי הים הם עייפים ורעבים ומוכנים לאכול וללכת לישון. ברוו.

יום שבת 21.7

כמו בשבת שעברה, ככל עיר מתקבלת על הדעת יש כמה וכמה מופעים המיועדים לילדים. אחרי־הצהריים אפשר לסחוב אותם איתנו לביקור אצל החברים שלנו, ובדרך להסביר להם שילדים הם לא יצורים שווי־זכויות ואחת החובות שלהם זה להיסחב אחרי ההורים.

יום ראשון 22.7

ביומיים האחרונים לא הוצאתם כסף וגם מנעתם מילדיכם בידור ברמתם, אז תתחילו לשלם עכשיו. יום ראשון הוא יום יוצא מן הכלל ללכת לדולפינריום (גם אלה שלא גרים בתל־אביב יכולים לנסוע, תל־אביב זה לא רחוק). בדולפינריום מוצגת עכשיו הצעקה האחרונה של הילדים ושמה **בארץ הקטקטים**. עוד לא ראיתי את זה, אבל ברור לי שהקטקטנים הם ממלאי מקומם של הדרדסים שהתעייפו נורא, כי הם קטנים. כרטיס למחזמר הזה עולה 1.200 ובשביל הכסף הזה יוכלו הילדים שלכם לצחוק ולבכות ולשמוע שירים ולראות שחקנים מקפצים.

יום ב' 23.7

מבקשים מהאבא שייקח את הילדים למיגרש ספורט, יוציא להם הכי הרבה מרץ שאפשר, ויקנה להם ארטיק.

יום ג' 24.7

אני אקח את הילדים שלי **לבית ביאליק**, אראה להם את הבית ואת הספרים שלו. אספר להם מי היה ביאליק ואולי גם אקנה להם את **שירים ופזמונים לילדים** של ביאליק. אחרי בילוי תרבותי כזה בהחלט מגיע להם פיצה וגלידה (שהם כיבוד מבטל ארוחת־ערב). הנה עבר עוד שבוע ואנחנו בדרך הנכונה.

להתראות בשבוע הבא.

בעיות גדולות, לילדות קטנות

פגשתי אשה אחת שהיא אם לבת קטנה והיא התלוננה בפני שאני כותבת רק על בעיות של ילדים ממין זכר וזה לא כל־כך בסדר מצידי וגם לא פמיניסטי.

אמרתי לה שאם אלוהים היה רוצה שאני אכתוב על ילדות קטנות, אז הוא בטח היה מסדר לי איזה ילדה פרטית משלי, אבל הוא כנראה, לא רצה. כאן, בטוב־ליבה, הציעה לי החברה הזאת את עזרתה ואמרה שמדי פעם תיתן לי איזה טיפ נשי. בבקשה.

מסתבר שאחת הבעיות הגדולות של ילדות קטנות, זה שהן רוצות שיער ארוך ובגלל זה תמיד יש להן קשרים, במיוחד אחרי שחופפים להן את השיער. ואז האמא מתעצבנת והילדה בוכה והאבא אומר ששיער ארוך זה לא מודרני ושצריך להסתפר וככה יש משבר במישפחות של הילדות הקטנות כל פעם בזמן חפיפת השיער.

עכשיו הפתרון: חברת ג'ונסון ג'ונסון שמתמחה בתכשירי יופי לילדים, המציאה נוזל מיוחד נגד קשרים בשיער, שקוראים לו NO MORE TANGLES.

שאני לא אעזור לילדות קטנות?